

Fattiglemmer, men dog savne Bopæl. I Paragrapherne 3 og 4 er det bestemt, hvorledes denne Expropriation skal gennemføres, og § 5 indeholder en Tilføining til Forordningen, med Hensyn til Indskrænkninger i Forbudet i Lovens 3—19—7 om, at Grundfæstere og Huusfæstere ikke maae tage Inderster tilhuse. § 1 lyder saaledes: „Naar et Sogneforstanderskab ikke paa nogenlunde billige Vilkaar kan forskaffe sig en passende Byggeplads til Opførelse af de for Sognets Fattige nødvendige Fattighuse, skal det mod fuldstændigt Beskæd kunne fordrø en saadan Byggegrund udlagt hos en af Sognets Grundeiere.“ Jeg skal tillade mig at ytre den Mening, at, hvis denne Paragraph var bleven forelagt det ærede Thing, i et Udkast til en Lov, da vilde man neppe have erklæret sig enig i dette som det forekommer mig meget vage og ubestemte Udtryk: „paa nogenlunde billige Vilkaar“. Naar der ikke kan angives noget bestemt Kriterium, da forekommer det mig, at det vilde have været at foretrække, at Udkastet ikke havde angivet nogen Betingelse, men kun det almindelige Princip. Der savnes uden tvivl ogsaa i denne Paragraph en nærmere Bestemmelse om, naar Sogneforstanderskaberne skulle kunne gjøre den Fordring, at Jord skal udlægges, gjældende. Den angivne Trang til Jord til rimelig Priis burde, om muligt, konstateres forinden Forstanderskaberne kunne fordrø den ved en Expropriation. Der er fra flere Sider i de indhæntede Betænkninger gjort Forslag til, at Licitation forinden skal prøves, men det kan ikke nægtes, at der paa flere Steder vilde savnes den fornødne Concurrence, for at en Licitation skulle kunne lykkes. — § 2 lyder saaledes: „Ligeledes skal Sogneforstanderskabet, naar Noget, som paa lovlig Maade ernæres sig i Sognedistrictet, bliver trængende til Huusly sammesteds, og Forstanderskabet ikke paa anden Maade kan forskaffe Samme Huus for den i Eggen sædvanlige Betaling, være berettiget til at fordrø mod fuldstændigt Beskæd Jord udlagt til Opførelse af de fornødne Boliger for deslige huusvilde Personer.“ Det er denne Paragraph, der efter min Formening især har givet Anledning til Misforstaaelse. Man har nemlig antaget, at saa-

danne Familier, som til en vis Tid vare i Forlegenhed for Huus, skulde kunne fordrø et særligt Huus, og ikke skulde være forpligtede til at nøies med de Boliger, som kunne anvises f. Ex. i et Fattighuus, men under alle Omstændigheder have Fordring paa et eget Huus. Ogsaa den Mening har villet gjøre sig gjældende, at disse Huse skulde være de huusjøgende Familiers Eiendom, i det mindste forsaavidt de selv maatte have Evne til at opføre dem paa den exproprierede Jord. Uden at ville paastaae, at denne Paragraphs Indhold ikke lader sig forklare paa anden og rigtigere Maade, og at det i Særdeleshed, naar man holder Motiverne ved Siden, ikke skulde være indlysende, at Meningen ikke er denne, kan det dog ikke nægtes, at Ordstillingen er saaledes, at det ikke er urimeligt, at saadan Fortolkning er fremkommen, og det havde været saameget ønskeligere, at Redactionen havde været tydeligere, som denne Forordning naturligtvis bliver fortolket af Mænd, hos hvem man ikke kan forudsætte noget stort Kjendskab til Lovfortolkningen, og som den finder Anvendelse paa en Klasse af Medborgere, hos hvem man kan formode, at de gjerne fortolke Forordningen paa den Maade, som synes dem fordeelsagtigt. Vil man see nærmere hen til Udtrykkene i denne Paragraph: „for den i Eggen sædvanlige Betaling“, som er noget forskjellig fra den Bestemmelse, der findes i § 1; hvor det hedder: „paa nogenlunde billige Vilkaar“, da ere begge disse Bestemmelser meget ubestemte, og jeg skulde være af den Formening, at Grundten til, at man har optaget i tvende Paragrapher, hvad der langt klarere og naturligere kunde udtales i een, netop er at søge i den Tanke, der ligger i disse Ord. Jeg for mit Bedkommende er overbevist om, at de Mænd, der ernære sig lovligt og kunne erlægge den for en Huusleilighed sædvanlige Betaling, i Regelen ikke savne Huusly. Men der er en anden Klasse af Menneffer, som vistnok jævnligt savne Huus, og det er dem, som ikke ernære sig lovligt, og som man af mere eller mindre gyldige Grunde har faaet Noget imod, og dem, om hvem det er tvivlsomt, om de kunne erlægge Betaling eller ikke. Saadanne Personer ere vistnok stundom huusvilde, men disse staae